

*leden
únor*

**NA MASOPUSTNÍ REJ
ŽRALOKA SI PŘEJ !**

Editoriál

Tak Vás po dlouhé době zase vítáme u dalšího čísla našeho časopisu. Asi jste si již všimli, že se vzhled časopisu trochu změnil. Za to můžeme poděkovat především panu učiteli Žilkovi, který se kromě učení žáků věnuje také grafice. S ním jsme ve škole měli workshop, při kterém nám ukázal pár designových zpracování časopisu, které se nám všem moc líbily. Také jsme si zkusili navrhnout a upravit titulní stránku našeho časopisu. Nám se v redakci toto zpracování zamlouvá a považujeme ho za příjemnou změnu. Tak doufáme, že na to budete mít stejný názor.

A co se v tomto čísle dočtete? Dozvíte se zprávičky nejen ze školy, ale i z naší bysterské školky. Také tu naleznete článek o filmu Anděl páně, ovšem tentokrát přímo z natáčení. Před nějakou dobou se také konal lyžák, na kterém samozřejmě nechyběl náš redaktor. A na závěr to nejlepší - zejména pro fanoušky hokeje. Do naší školy zavítala hokejová legenda. Kdo? Čtete a dozvíte se!

Nikola Moravcová a Samuel Kiszka, 9. ročník, šéfredaktoři

Měli se člověk stát
vzdělát. Měl se člověkem,
musí se
Jan Amos Komenský

AOKIGAHARA

Aokigahara je les na severozápadním úpatí hory Fudži v Japonsku. Kdybyste se podívali dolů z této hory, uviděli byste tzv. moře stromů.

Les má historickou spojitost s démony z japonské mytologie a je velmi oblíbeným cílem sebevrahů. Jen v roce 2002 bylo zaznamenáno 78 sebevražd, což les činí druhým místem s největším počtem sebevražd hned po Golden Gate Bridge v Kalifornii. Toto místo si vysloužilo přezdívku "les sebevrahů". Do roku 1960 byl Aokigahara obyčejný les. V tomto roce vydal spisovatel Seicho Matsumoto román, v němž popisuje, jak na toto místo lidé odcházejí zemřít a když tam zemřou, dostanou se do ráje. V této době odstartovala první vlna sebevražd. Policie nemohla hlídat celý les, a tak rozvěsila po celém lese cedule s čísly na psychologii a motivační věty. Les byl inspirací pro vznik několika filmů jako je třeba americký horor Les sebevrahů (2016) nebo japonské drama Aokigahara (2012).

Většina sebevrahů používá provázky při odchodu ze stezky, aby buď našli cestu zpátky nebo aby hlídači našli jeho tělo a odnesli ho z lesa. Říká se, že jejich duchové se vrací každou noc a lákají další lidi, aby se k nim přidali.

Eliška Rufferová 9. ročník

Jak se natáčel Anděl páně 2

Rozhovor s Josefem Wiesnerem

Kde se film Anděl Páně 2 natáčel?

„Anděl Páně 2 se začal natáčet ve studiích. Pak se točil v Ledči nad Sázavou, v Českém Krumlově, a ještě se točil na jednom záměčku. Tam jsme byli asi tři dny, kde se točili noční scény s panem Polívkou a hodně interiéry všech krejčov. Ale už si nepamatuji název!“

„Jak jste se k filmu dostal?“

„To už je dávno. Dříve jsem se kamarádil s jednou produkční, se kterou jsme zakládali divadlo Letí a ta dřív chodila s jedním produkčním od filmu, a jelikož jsem měl méně práce, nabídli mi, že mohu pracovat u filmu jako pomocník, runner. Nu a teď vlastně asi po deseti letech, co jsem u filmu nedělal, mi zase zavolali, zda nechci dělat na Andělovi, což jsem přijal i proto, že jsem zrovna neměl dobrou práci. Takže vlastně přes jednoho produkčního, se kterým jsem pracoval už kdysi dávno, ale ne přes toho, se kterým tehdy chodila.“

„Jakou práci jste ve filmu Anděl Páně 2 měl?“

„Tak to byl právě ten runner, a pak jsem si tam i zahrál, takže vlastně i jako herec.“

„„Jaká část natáčení vás nejvíce bavila?“

„Podívejte se! Já jsem byl po dlouhé době v dobré práci, tak mě to bavilo celé. Ale nejlepší to bylo na Slovensku, kam jsme jeli jenom na jeden den. A to jsou záběry, kde padají do vozu z nebe, putování sněhem, nahánění ovcí atd..Věřte, to bylo opravdu dobrodružné. Jinak celé to působení v Českém Krumlově byla pro mě velká sranda, protože jsme tam vlastně byli. Nerozdělovalo se, kdo je herec, kdo řidič, kdo pomocník, kdo režisér, prostě se tam žilo tak nějak dohromady.“

„Je to těžké natáčet film?“

„Je to těžké. Já to nechci nějak přeceňovat, myslím si, že třeba pracovat na kamenných zdech, což jsem také dělal, či odbouchávat stěny je možná těžší. Ale myslím, že je daleko důležitější, když to člověka baví, potom mu to tak těžké nepřipadá. Myslím, že když člověk může dělat to, co ho baví, nepřemýšlí nad tím, jestli to dělá 12 hodin denně, 10 nebo 8 hodin, může tam být klidně celý den, občas si možná odplivne, zanádvá, ale těžké to není. Těžké je to pro toho, koho to nebaví. Pro mě to těžké není.“

„Jak dlouho se film *Anděl Páně 2* natáčel?“

„Když se to vezme i s přípravou scénáře, a se vším, tak takových pět let určitě. Když jsem se bavil s režisérem Jiřím Strachem, říkal mi, že dostal nějaký jeden scénář na druhý díl, hned po *Andělu Páně 1*, který se mu ale nelíbil. Pak se potkal s Markem Epsteinem a on mu nabídl ten hlavní příběh o tom, že by se mohli objevit na Zemi v jeden den, aby to nepřipadalo lidem divné, takže tenhle nápad přesvědčil Jiřího Stracha, aby se do toho dali. Pak museli najít produkční společnost a nějaké peníze. Když toto vše dali dohromady, začalo se točit, a to bylo třicet dní. Jeden den v Praze, to se dotočilo někdy v květnu. Pak je samozřejmě post produkce, kdy se dodělávají všechny efekty, synchrony, zvuk a tak dále. Ten celý film se zkrátka dává dohromady, tak dejme tomu tři roky určitě.“

„Kolik lidí se, přibližně, na filmu podílelo?“

„Tak ten štáb mohl být, ten co byl vždy na place, tak 30 až 40 lidí, 60 lidí? Určitě když vezmu střihače, scénaristy kteří tam nebyli, různí producenti které člověk nevidí, protože jsou od rána do večera v kanceláři a shání peníze, klidně takových šedesát lidí. A samozřejmě ještě herci, které jsem nepočítal, kompars a herce jsem nepočítal.“

„Jaká byla spolupráce s ostatními herci?“

„Zrovna tady jsem s tím problémem neměl, protože jsem sám herec. A když se to dozvěděli, již ode mě skoro nic nechtěli. Naopak jsem jim vysvětlil, že jsem, tam právě proto, takže to byla sranda. Nenarazil jsem na nějakého herce, který by byl „nafrněný“. A hlavně když se člověk k lidem chová slušně tak se i oni pak chovají slušně k němu.“

Jak se natáčil Anděl páně 2

Rozhovor s Josefem Wiesnerem

„Stali se nějaké konflikty během natáčení?“

„No, maximálně takové, že se třeba zjistilo že, byla na jeden den objednaná plošina, která vyveze světla nahoru, aby se mohlo svítit ze shora. A plošina tam nebyla, tak se musela asi o půlnoci shánět nějaká plošina. A naštěstí byli tak dobří produkční, kteří to prostě dokázali do druhého dne. Takže spíše takové drobné problémy.“

„Mohli by jste nám prozradit nějaké efekty fimu?“

„Jeden z nejhezčích efektů je, jak „pokadí“ Trojana pták. To jsme stáli v kopcích na Šumavě, měli jsme štafle a na štaflích stál rekvizitář s namíchaným hovínkem, což byl krém a do toho přimíchaného něco černého. To se tvořilo na místě, právě se. Vymyslelo, co bude nejlepší a třefovalo se panu Trojanovi na obličej. Dělal se to třikrát. Potom se vymyslelo, jak to pustit ze lžíce, aby to dopadlo na obličej tak, jak by mělo dopadnout a vlastně to byl jeden z efektů. Další je, když padají z nebe. To se dělalo tak, že skákali přivázaní na dlouhé tyči od jeřábu, něco jako bungee jumping. Nejdříve samozřejmě skákali kaskadéři, aby se vyzkoušelo, zda vše funguje, a pan Trojan s panem Dvořákem dělali jen doskok. Jenom tam stáli a udělali – hups do sena. A celé to zasněžení je vlastně jeden velký efekt. Protože tam se neustále zasněžovalo, bohužel zima nebyla se sněhem. Pokud byl potřeba vidět nějaký sníh, tak přišli pomocníci s obrovskými rourami, deset minut se Český Krumlov foukal papírovým sněhem. Takže pak tam chodili Japonci, fotili si zasněžený Krumlov, i když to byl jenom papír.“

„Jak dlouho trvalo vymyslet scénář?“

„No to jsem vlastně říkal předtím. Ale přesně nevím. Na to by ses musela zeptat pana režiséra, ale určitě dva roky minimálně.“

„Podařila se Vám udělat ve filmu nějaká scéna na poprvé?“

„Určitě tam některé byly, ale nikdy se to nenechávalo jen tak. Protože materiál se může zničit, tak se vždy točilo podruhé, potřetí. Samozřejmě, když se to točí podruhé, tak se to nepovede. Ale joo, spousta scén se povedla napoprvé. Ale museli se i přes to udělat víc-krát, aby byla nějaká záloha. A nebo, třeba ta šance, že se to povede ještě lépe.“

„Myslíte, že bude milión lidí, na tomto filmu v kinech?“

„Když jsem to slyšel poprvé, tak to byla v podstatě taková hláška, aby se již nemusela dělat trojka, neb každý ví, že milion nemůže přijít. Na jednu stranu je to dobrý reklamní trik a tahák. Uvidíme, já osobně si myslím, že ne.“

„Děkuji za rozhovor.“

Anděla Mariana Wiesnerová, 8. ročník

Dodatek redaktorky:

„Když se tento rozhovor nahrával, nevědělo se, kolik zhlédnutí Anděla Páně 2 bylo v kinech. Nyní však víme, že je přes milion zhlédnutí v kinech. Smíme tedy počítat i s Andělem Páně 3?“

Jelly Beans Challenge

Jelly beans je pochutina z Kalifornie, která se velmi proslavila na youtube. Jelly beans se skládá z dobrých a odporných příchutí, jako například borůvka, čokoládový pudink, kokos a limetka, což jsou příchutě dobré, ale při svém výběru můžete narazit i na chutě jako jsou smradlavé ponožky, šušň, psí žrádlo nebo mrtvá ryba.

Když jste s kamarády, dá se s Jelly beans zažít hodně srandy a zábavy. Každý si naslepo vezme jednu fazolku a musí uhádnout, jaká příchut' to je. Aby to nebylo tak jednoduché, má vždy jedna dobrá a jedna nechutná příchut' stejnou barvu. Většinou je to velká zábava, i když ti, co narazí na něco nechutného, se moc nesmějí.

V Česku se dají Jelly beans sehnat pouze ve velkých městech, ale z vlastní zkušenosti doporučuji nákup přes internet. Pokud se chystáte na společnou akci s kamarády, můžete je vyzkoušet.

Šimon Švejda, 7 ročník

V DRUHÉM SVĚTĚ...

Na Zemi byli lidé. Lidé ale žili v neklidu a zlosti. Všichni měli jen samé starosti a život si skoro vůbec neužívali. Prostě se jen narodili, dospěli, vydělávali peníze a starali se o rodinu, zestárli a umřeli. A tak to šlo pořád dokola, generace za generací... Nikdo si to neuvědomoval a nikdo se to nesnažil změnit.

Jednoho dne se narodila jedna holčička. Ta holčička byla ale těžce nemocná, její maminka na léky neměla peníze a její otec je opustil ještě před porodem. Holčička musela být pořád v posteli, nemohla chodit do školy, nemohla chodit ven, nemohla nic... jen ležet a spát. Jediné, co jí těšilo, bylo, že když usnula, zdály se jí nádherné sny. Lidé v nich si život užívali a byli šťastní. Holčička začala přemýšlet nad tím, proč život na Zemi taky není tak šťastný....proč na jejich planetě lidi řeší jen peníze, majetek a všichni si závidí. Proč to tu není jako v tom krásném světě? Proč to tu není samá radost a úsměvy? Holčička z toho byla nešťastná. Musela na to pořád myslet. Hrozně si přála žít v „druhém světě“, kde by byla zdravá, kde by mohla chodit ven s kamarády a těšit se ze světa kolem ní.

A tak se tím trápila. Žila na Zemi a vždy jen utíkala z reality do jejího vysněného světa. Jednou, když jí bylo zrovna jedenáct let, za ní přišla maminka. Holčička byla ráda, že si na ni vzpomněla. Přivřela oči a poslouchala, jak jí maminka přeje. Když najednou.... Všechno se setmělo, přestávala slyšet maminku a bolest hlavy ustávala. Holčička pomalu otevřela oči a uviděla kolem ní ten nádherný svět z jejích snů. Nevěděla, co se to stalo, ale byla zdravá a bolest celého jejího těla už byla úplně pryč. Zvedla se ze země a rozběhla se. Byla šťastná. V jejím vysněném světě byla už navždy. Holčička umřela....

Agáta Gazdíková, 8. ročník

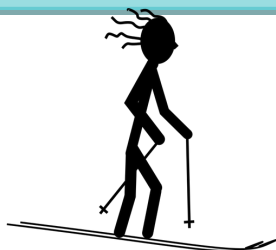

Deník z lyžařského výcviku 2017

Úvodem:

Jako každý rok, tak i ten letošní, se žáci 5.—8. třídy zúčastnili lyžařského výcviku. První družstvo lyžařů učil v pondělí a ve čtvrtek pan ředitel Grulich. V úterý a ve středu velice zkušená lyžařka, jejíž děti jezdí závodně, Markéta Nebeská. Poprvé si vyzkoušela učit na lyžáku paní učitelka Pařízková, která učila druhé družstvo lyžařů. Začátečníky, kteří stáli na lyžích poprvé, nebo jim to prostě moc nešlo a báli se sjet velkou sjezdovku, měla na starosti paní učitelka Kárníková a paní družinářka Procházková. Méně pokročilé snowboardisty učila Markéta Kubů, pokročilé pan učitel Killar. Na lyžáku jsme byli od 6.2. do 10.2. A jako každý rok jsme jezdili na Sedloňovské sjezdovce. Počasí nám přálo a byl asi jenom jeden den, kdy nesvítilo sluníčko.

PONDĚLÍ 6. 2. – PŘÍPRAVY - Tak jako ve škole je pondělí nejméně oblíbený dnem, tak je to i na lyžáku. Strašně dlouho musíme čekat, než si, kdo potřebují, zařídí věci z půjčovny, potom musíme poslouchat pravidla na chování na sjezdovce a tradiční proslov pana učitele Killara, který samozřejmě všechny baví. Následuje rozřazování do skupin, které trvá taky dlouho, protože než všichni s lyžemi vyšlapeme do půlky sjezdovky, je půl dne za námi. Až teprve potom, se dostaneme na sjezdovku. Následovalo několik volných jízd, aby se učitelé podívali, jak lyžujeme a případně nás opravovali. Tak nějak probíhal celý den.

ÚTERÝ 7.2. – NOVÁ INSTRUKTORKA PRVNÍHO DRUŽSTVA - V úterý jsme se dostali na svah v 9:00, jenomže před tím jsme museli podstoupit krutou rozcvičku. Tedy alespoň první družstvo lyžařů. Museli jsme dvakrát vyběhnout do půlky svahu. Kdybychom měli normální boty, tak by to bylo v pohodě, ale v lyžácích to bylo dost hrozný. Dole jsme se potom rozcvičili s paní Nebeskou a vyjeli nahoru na sjezdovku. Po krátkém seznámení s novou instruktorkou jsme měli několik volných jízd, aby se podívala, jak jezdíme. A potom následovalo klasické učení jako třeba jak se stavět správně na hrany, ale hlavně jsme se učili správný lyžařský postoj. Tak to probíhalo ve všech družstvech. Učitelé na každém z nás viděli, že se jízdou od jízd zlepšujeme, a od některých jsme dostali několik pochval, za což moc děkujeme, protože jste nás tím hodně podpořili.

Deník z lyžařského výcviku 2017

STŘEDA 8. 2. – ZLOMENÁ RUKA - Hodně časté zranění snowboardistů je zlomené zápěstí. Tentokrát tím smolařem byla Káťa Krivčíková z osmičky. Chudák. Jinak to byl normální den, podobný tomu předchozímu. Rozcvička, jízdy, učení se nových věcí. Jako vždy jsme odjžděli unavení, ale den jsme si užili. Čtvrtek byl poslední den s paní Nebeskou v prvním družstvu. Všichni jsme se díky ní zlepšili. Bylo fajn slyšet nějaké rady od profíka. Děkujeme

ČTVRTEK 9. 2. – DRUHÁ ZLOMENÁ RUKA

Do prvního družstva opět nastoupil pan ředitel, který byl velmi překvapený, že jsme se zvládli za ty dva dny toho tolik naučit a o tolik se zlepšit. Bohužel ale i ve čtvrtek jsme měli jedno zranění, opět zlomená ruka, opět u snowboardisty. Tentokrát byl ten nešťastný Ignác Bareš. Ale zvládl to statečně! Ve čtvrtek se na nás přijeli podívat učitelé a přivezli s sebou i deváťáky, kteří s námi celý den lyžovali a snowboardovali. Za jejich návštěvu vděčíme hlavně panu Killarovi, který přemluvil pana ředitele, aby je uvolnil z hodin češtiny a mohli si s námi užít alespoň jeden den.

První družstvo lyžařů

PÁTEK 10.2. – ZÁVODY

Konečně jsme se dočkali velmi oblíbeného dne. Tedy, jak u ko-ho. Paní Nebeská s panem Killarem připravili závodní dráhu, zatímco my jsme jezdili a připravovali se. Závodny mohli začít. Dráha byla velmi kvalitně připravená, postupně se ale dělaly boule a ledové plotny. Za fotky, které se objevili na školním Facebooku děkujeme paní Pařízkové. Na prvním místě z lyžařek se umístila Mája Sovinová z osmičky, z lyžařů Jáchym Kubů z osmičky. Na snowboardu zvítězil Jonáš Kubů a Nela Kiszka.

Tereza Grulichová, 8. ročník

Bývalý hokejový brankář, mistr světa v ledním hokeji, vítěz extraligy a bronzový olympionik v naší škole

Nemožné se stalo možným, do naší školy zavítal pan Dušan Salfický, sportovní manažer HC Dynama Pardubice, a to i přesto, že náš pan ředitel je jiného hokejového vyznání. Ano, čtete dobře, pan ředitel skutečně fandí Hradci. Ale zpět k té úžasné návštěvě! V pátek 17. února se na

naš „školní hokejový fanklub Dynamáků“ skutečně přijel podívat pan Dušan Salfický. Ve škole ho fanklub už čekal u dveří a za znění hymny Dynama se postupně (než si s každým fanouškem plácnul) dostal až před ředitelnu, kde se strhla velká autogramiáda. Snad všichni chtěli mít podpis a fotku s panem Salfickým - včetně mě samozřejmě! Myslím, že všichni, dokonce i ti, kterým jméno *Dušan Salfický* nic neříká a celý rok nemají o hokeji ani páru. Ale tak přece jenom, je to někdo slavný... A i když ta návštěva netrvala nějak dlouho, byl to nezapomenutelný zážitek. Takže, pane řediteli, děkujeme, že jste do naší školy pana Dušana Salfického pustil!

Nikola Moravcová, 9. ročník

Zprávičky ze školky I.

Letos byla opravdu vydařená zima, a tak jsme se vydali s dětmi na SNĚHOVOU VÝPRAVU. Zkoumali jsme sních, vyprávěli jsme si, jaká nebezpečí nám může připravit zima a jaké aktivity se díky zimě mohou uskutečnit. Vyráběli jsme sněhové mraky, sněhuláky, vločky, navrhovali zimní čepice. Především jsme si užívali sněhu venku.

Naši předškoláci absolvovali lyžařský výcvik. Věnovali se jim instruktoři z lyžařské školy Snowbear. Po celý týden vozil autobus naše předškoláčky s paní učitelkou Míšou do Olešnice v Orlických horách. Kolem oběda se vraceli celí unavení, ale s úsměvem na tváři. Efekt lyžařského výcviku byl splněn. Děti, které nikdy nelyžovaly, se nadchly pro lyžování a ostatní se zdokonalily.

Zprávičky ze školky II.

V poslední den lyžařského výcviku se konaly závody. Rozhodli jsme se, že předškoláky a paní učitelku Míšu překvapíme a přijedeme s mladšími dětmi fandit. Tajná akce se povedla. Nacvičili jsme pokřik a přijeli školními auty, jako velká podpora našich předškoláků. Závody dopadly pro všechny na jedničku.

A co dělaly malé děti v době lyžařského výcviku? Objevovaly ve školce svět bez starších dětí. Učily se spolupracovat ve skupinkách a moc jim to šlo.

Přejeme všem krásné dny ze školky

za MŠ paní učitelka Zdena

Asi jste všichni minimálně slyšeli o fantastickém světě J. K. Rowlingové. Tím samozřejmě myslím svět kouzelníků, který byl zpracován do sedmi knih, a stejného počtu neméně úspěšných filmů. A nedávno k nim přibyl další. Tento příběh se ovšem neodehrává na přelomu tisíciletí v Británii jako Harry Potter, ale o sedmdesát let dříve v New Yorku. Potkáme zde tedy postavy, které jsou v oné legendární sáze spíše historií. Mezi ně patří i Mlok Scamander, autor učebnice podle níž se Harry a jeho přátelé učili chovat o kouzelné tvory, jakožto hlavní postava. Ten se sem vypravil se svým kouzelným kufříkem ukrývajícím spoustu kouzelných tvorů, aby jednoho z nich zavezl do jeho původního životního prostředí. V bance se díky neposlušnosti jednoho z jeho chovanců - hrabáka, seznámí s Jacobem Kowalskim, se kterým si nedopatřením vymění kufříky. V čase, kdy má u sebe Mlokův kufřík pan Kowalski, z něj uteče několik dalších zvířat a ta se rozprchnou po New Yorku. Než se je Mlok vydá hledat, zaplete se do toho Porpentina Goldsteinová, bývalá bystrozorka, která ho převede před ministerstvo. To v tuto chvíli řeší také druhý palčivý problém, a to řádění jistého neznámého tvora v newyorských ulicích. Tak se Scamandrova, původně poklidná cesta za domovem jednoho jeho mazlíčka promění v nečekané a bláznivé dobrodružství, plné čar a kouzel, na které jsme sice z příběhů z tohoto světa zvyklí, ale přesto...

Samuel Kiszka, 9. ročník

VYNÁLEZ ZÍTRKA

Jako vynález zítřka bych vám chtěla představit RAVEAN DOWN 2.0. Jde o vyhřívanou péřovku s rukavicemi a kapucí od Brice Fishera. Dokonce si s ní můžete dobít Smart Phone. Péřovka s rukavicemi váží jenom 150 gramů, ale vyhřívané rukavice a kapuce se postarají o to, že vám i ve 20 °C. bude krásně teplo. Intenzitu tepla volíte na elektronickém panelu, a když vám dojde šťáva v mobilu, můžete si ho k péřovce připojit a nabít. RAVEAN DOWN 2..0 bude na trhu v září tohoto roku a bude vás stát pouze 39 dolarů.

Sára Jechová, 7. ročník

MEN'S DOWN 2.0 HEATED JACKET

- 750**
FILL POWER
- 150**
GRAMS
- **HEATED HOOD**
- **NEW HEATED FINGERS**
- **2X BATTERY
2X PLAY TIME**
- **MOBILE CHARGING**
- **WASHER & DRYER SAFE**

STEEP je PC hra. Tuto hru vytvořila společnost Ubisoft Entertainment a vydala ji 2. prosince 2016. V této hře prožijete dobrodružství v Alpách na svahu. Můžete si vyzkoušet snowboarding, lyžování, skok padákem nebo let windsuitem. Je to hra, kde si užijete každé chvíle. Můžete hrát závody, nebo si jezdit jen tak pro sebe. Je také možnost skákání na skocích a realizace různých triků. Doufám, že si tuto hru oblíbíte tak, jako já.

Joachim Kiszka, 6. ročník

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS, o. p. s. Dobřany

Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou.

Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.

Případný výtěžek z prodeje tohoto časopisu je věnován na školní aktivity.